

Výuční List Jakuba Fischera

Dědeček byl pánský krejčí. Narodil se v roce 1856 v Berouně. Venkovští Židé museli mluvit česky, protože na vesnici by jinak těžko přežili. Takže jejich národnost byla taková, řekl bych, spíš "pohyblivá". V Praze se vyučil krejčím, zřejmě byl dobrý, osamostatnil se a měl krejčovský salón na Jungmannově náměstí, v té době už mluvil německy. Nepoznal jsem ho, protože zemřel v roce, když jsem se já narodil. Předpokládám, že se učil německy až v Praze, z pracovních důvodů. Vyučil se u krejčího Orlíka, bratra slavného českého malíře Emila Orlíka. Myslím, že u nich se mluvilo

německy. Dědeček žil nejvíc z toho, že šil pro profesory pražské německé univerzity, oni tenkrát nosili uniformu. Takže z toho odvozují, že musel šít uniformu Einsteinovi, když tehdy přišel do Prahy. Otcův tatínek měl deset zaměstnanců, takže byl dost movitý. Byla to slušně situovaná rodina.

Myslím, že dědeček byl praktikující Žid. Byl to prý taky velký srandista. Tu jeho lásku ke zvířatům jsme po něm museli podědit, protože máme kolem sebe pořád nějaký potvory. Děda měl dobře vycvičeného boxera, vodil tátu, když se ožíral, v noci domů. Byla rodinná tradice, že se na něj máma přišla ráno podívat a táta ležel na zemi, zatímco pes v posteli. Měli taky mluvícího papouška, který se naučil i prdět. Dědeček ho měl v dílně, kde se šilo. Děda Jakub zemřel v Praze v roce 1921.